

И. М.

Яздене на вълни

Единъ день въ Хонолулу — Хавайскитѣ острови

Въ 7 часа сутринъта нашиятъ параходъ „Линколнъ“ влѣзе въ пристанището на Хонолулу. Този градъ има най-хубавото пристанище на свѣта — единъ малъкъ и дълбокъ заливъ, като че ли нарочно създаденъ да приема параходи, които идатъ отъ Япония, Северна Америка, Австралия и Южна Америка. Той се намира на най-голѣмия отъ Хавайскитѣ острови, *Хавай*, които до скоро се наричаха Сандвичеви острови.

При всичко че календарътъ показваше Коледа, и макаръ че бѣше още много рано, времето бѣ топло и слънцето печеше доста сило отъ безкрайното синьо хавайско небе. Хавайски музиканти, облѣчени въ бѣли дрехи, свирѣха пѣсенъта „Алоха“, което значи „добре дошли“. По пристанището имаше много хора. Всички бѣха накичени съ цвѣта и носѣха въ ржцетѣ си вѣнци, които, споредъ стария обичай на населението отъ Хавай, трѣбваше да сложатъ на нашитѣ вратове. Тѣзи вѣнци бѣха изплетени отъ разнообразни цвѣта, пѣстри и голѣми, каквито досега никжде не бѣхъ виждалъ. Нѣколко минути следъ нашето пристигане, азъ бѣхъ вече въ града. За да мога да се опозная съ него, решихъ да се кача въ трамвая, който пресичаше цѣлия градъ. Всички прозорци на колата бѣха отворени и, заедно съ топлитѣ лъчи на слънцето, откъмъ морето подухваше освежителенъ вѣтрецъ, който никога не преставаше върху тѣзи острови, които заслужено се наричатъ „земенъ рай“. Трамвая пжтуваше по една алея, отъ дветѣ страни на която се намираха хубави вили, цѣли потънали въ цвѣта.